

Артюр Рембо

Пияният кораб

Слизах сам по реки, в своята дрямка блажени –
индианци гребците нападнаха с вой
и на стълбове цветни за живи мишени
ги привързаха голи в пламтящия зной.

Безразлично ми беше кой с мен продължава
с едро фландърско жито, с английски памук
и поех, щом се свърши дивашката врява,
все едно накъде – по-далече от тук.

Всеки прилив и отлив ме дърпа и блъска,
тая зима бях трескаво глухо дете,
полуострови чакаха с ужас развързка –
по-величествен хаос не помнеха те.

Свобода, от стихииите благословена!
По вълните – смъртта, казват, дебнела в тях –
като тапа се мятах без страх десет дена,
заслепен, и окото на фар не видях.

В моя трюм се просмука вода, заклокочи –
сок от кисела ябълка в детски зъби –
и разплискани сини вина, и бълвочи
тя изми, и кормилото с трясък изби.

Потопих се сред тази безкрайна Поема
на морето, изяло лазура зелен –
в млечен сок и звезди: там към трюма поема
всеки срещнат удавник – щастлив и вгълбен.

Там, където на тласъци сводът кърви, но
потъмнява, умре ли горещият ден,
по-стихийна от дарба, по-силна от вино
кипва с бяс любовта – сок отровно червен.

Виждах как между облаци огън прескача,
а в зори – сред парцали сребро – синева
като ято подплашени гълъби в здрача.
Би излъгал човек, че е виждал това!

Гледах слънцето – в спазми от ужас мистичен,

над водите разляло лилави петна,
многогласни и бурни – хор в театър античен –
се надигаха тежко вълна след вълна.

Аз жадувах за нощ, цяла в сняг и зелена,
за целувка по мокрите морски очи,
бликащ сок, а от фосфора – песен стаена,
в утринта синьо-жълто пред мен да звучи.

Аз бълнувах как морската дива стихия –
пощръкляла чарда – своето гърло дере,
без да знам, че в сияйния крак на Мария
си разбива муцуната всяко море.

Само в колко Флориди цъфтяха очите
на пантери с човешки загар – сред въртоп
от цветя, колко зуниси само: юздите
на морето – зелени табуни в галоп.

Гледах, дишат блатата – кошове огромни,
гние в зноя в тръстиките Левиатан,
а приборят, додето човек се опомни,
прекатурваше всичко, от смерч разлюлян.

Глеч, сребристи слънца сред небесна жарава
и лагуни, където на клон оголял
с дървеници гигантска змия се сражава
и се свлича разкъсана в топлата кал.

Бих показал с възторг чудеса на децата,
как вълни – златни рибки – запяват край мен,
как цветя като пяна водата подмята
и политам, от вятър в миг окрилен...

А на зони и полюси жертва – морето
ме люлее със стона на всяка вълна,
щом с цветята си с жълти смукала ме спре то...
Коленичех тогава – по-слаб от жена.

Цял нацвъкан от птици свадливи и дръзки –
русооки глупаци, поели на път, –
аз разтварях обятия, задъхал се в пръски,

и удавници влизаха нощем да спят.

Но аз, кораб възлязъл по водните стълби
сред звездите, разбъркани от ураган –
ни Ханзейския флот, ни монитор могъл би
да спаси моя скелет, от пяна пиян –

аз – лилава мъгла върху мен още свети –
като зид свода огнен пробивал със стон,
в трюма взел конфитюр за добрите поети
от лазурни сополи и слънчев планктон.

луд, от морските кончета хукнал да бяга,
аз, дъска от луната в петна стеарин
(денем юли събаряше свода с тояга
и се сщеждаше в дупките ултрамарин),

аз, разтърсван за миг, щом в морето унило
Маелстрьом се замята, от страсти обзет,
аз, предтечата вечен на синьо мъртвило,
зажаднях за Европа с прогнил парапет.

Всички острови, звездни архипелази
са за скитника, който върви ден и нощ –
и нима ти ще спиш в ясна нощ като тази,
в мрака с рой златни птици, о, бъдеща Мощ!

Стига плачове! Всяка луна е ужасна,
всяко слънце – горчиво, додето умре.
Любовта в сладки спазми защо ли ме тласна...
Разтвори се, мой трюм! Погълни ме море!

Европейска вода – черна локва това е,
край която, приклеклнало в здрача студен
с книжно корабче бедно дете си играе
и изпраща с тъга отлетелия ден.

Аз не мога, море, люшкан в твойта умора
пак спокоен да гледам – недей ме мъчи! –
ни търговските флагове, горди в простора,
ни понтоните, впили в мен страшни очи.

КРАЙ

© 1994 Кирил Кадийски, превод от френски

Arthur Rimbaud
Le Bateau ivre, 1871

Набиране: NomaD

Издание: Артюр Рембо. Поезия. Подбор и превод от френски: Кирил Кадийски.
Издавателство „Нов Златогор“, София, 1994.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10795>]